

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 104/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2002 predbežne prerokoval sťažnosť P. z. V. J., so sídlom J., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P. B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 29 ods. 1 a 3 a podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ 140/01 z 27. marca 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. z. V. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2002 doručená sťažnosť P. z. V. J., so sídlom J. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P. B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 29 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 7 SŽ 140/01 z 27. marca 2002. Pri riešení otázky, porušenie ktorých základných práv navrhovateľ namieta, vychádzal ústavný súd z petitu, a nie z ostatného textu sťažnosti.

K porušeniu uvedených základných práv navrhovateľa došlo podľa jeho mienky tým, že najvyšší súd sa v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozsudku dopustil procesných omylov, nevysporiadal sa s argumentáciou navrhovateľa, čo vyústilo do nesprávnych právnych záverov i do nesprávností samotného rozsudku sp. zn. 7 SŽ 140/01.

Článok 29 ods. 1 a 3 ústavy upravuje združovacie právo a možnosti jeho ústavne konformného obmedzenia. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sa týka platnosti výpovede z nájmu výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri V. navrhovateľom. Združovacie právo podľa čl. 29 ods. 1 ústavy ani možnosti jeho ústavne konformného obmedzenia podľa čl. 29 ods. 3 ústavy nie sú v príčinnej súvislosti s otázkami platnosti výpovede z nájmu výkonu práva poľovníctva.

Navrhovateľovi nebol obmedzený prístup na súd, o čom svedčí to, že napáda rozsudok najvyššieho súdu, ktorého prijatiu predchádzalo viacstupňové konanie. Navrhovateľ teda mohol uplatniť a chrániť svoje práva pred všeobecným súdom. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 SŽ 140/01 nie je zjavne neodôvodnený a svojvoľný. Najvyšší súd sa v odôvodnení vysporiadal s námietkami a argumentmi navrhovateľa, ktorých prehliadnutie mu navrhovateľ vyčíta. Ústavný súd teda nevidí dôvod preskúmať skutkové zistenia a právne názory obsiahnuté v odôvodnení najvyššieho súdu.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti teda spočíva v tom, že namietaným konaním a napadnutým rozhodnutím nemožno porušiť práva podľa čl. 29 ods. 1 a 3 ústavy. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je neodôvodnený ani zjavne neopodstatnený a navrhovateľov prístup na súd nebol obmedzený, teda nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd neskúmal ostatné náležitosti sťažnosti.

Keďže nemohlo dôjsť k porušeniu uvedených základných práv navrhovateľa, tak sú bezpredmetné aj časti petitu sťažnosti smerujúce k náprave v prípade ich porušenia, týkajúce sa trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2002